

HAJNALI TELEFONOK

– Ne hívj éjszaka, kértelek, ne hívj éjfél után. Nem tudok mit mondani Marának, ha megkérdezi.

Rádásul olyan csend van, ha suttogok is, zeng a ház. Tőled – mondja a férfi halkán.

- Mondd, hogy munkaügy. Régen is így volt, éjjel-nappal hívtak.
- Megváltozott. Nincsenek éjszakai telefonok. Főleg nem fél kettőkor.
- Akkor ne mondj semmit. Vagy azt, hogy téves.
- Téves hívással nem beszélünk tízperceket.
- De ha nappal nem veszed fel, mikor hívjalak?
- Majd én, jó?
- Na hiszen. Azt várhatom. Vártam eleget.

Szünet. A férfi arra gondol, óriási balhé lesz, ha nem fejezi be gyorsan.

- Mi van. Miért hívtál?
- Megtudni, hogy vagy.
- Ugyan. Ezért nem hívsz fél kettőkor.
- Nem értem, mi bajod a fél kettővel? Régebben fél kettőkor még világitott a kislámpa az ablakodból.

- A régebben az régebben volt. Most meg most van.
- Mara berángat az ágyba, amikor illik? Kapuzáró lendület?
- Ne má'. Ne innen indíts mindig.

Szünet. Mi a francot akar, gondolja a férfi. Mi lehet fél kettőkor ennyire fontos?

– Berángat. Ha ezt mondd. Ha azt mondtad volna, nincs kedved a géphez, fáradt vagy, lefekszel a kötelezők után.

- Igazad van. Elfáradok. Leszoktam a délutáni szunditásról.
- Jól van. És a libával? Vele mi van?

Szünet. A férfi nagyot nyel.

– Nem akarok erről veled diskurálni, főleg nem fél kettőkor. Amit lehetett, megbeszéltük.

- Jól van, na. Véletlenül kicsúszott.
- Ne csússzon ki. Fogd vissza magad. Azért kaptad a mesét.
- Kurva jó mese. Nem vagy normális.
- A mese arról szól...

– Pontosan tudom, miről szól a mese, ha megengeded...

– Ne vágj a szavamba!

– Arról szól a mese, hogy ribanc vagyok. Megnyugtatlak, nem vagyok.

– Nem arról szól, hülyécském, hanem arról, hogy a férfi, miután lecsipegette a szőlő felét, nem könnyen engedi át a maradékot, sőt, ha nagyon ragaszkodik hozzá, megeshi a kocsányt, de ismerünk férfi, aki a korábbinál is jobban ragaszkodik, ő bevágja a szőlőtőkét is rafiástól, szőlőkaróstól, a bolondabbak a prést és a szüretet levezénylő gazdát is. Ha kérhetlek, fogd vissza magad most az egyszer.

Szünet. A nő raktároz, nem vitatkozik.

– Jó. Visszafogom. Azt akartam kérdezni, mikor indulsz haza a halottakhoz.

– Nem tudom még. Szombaton este, késődélután. Vasárnap megyünk a temetőbe. De nem rajtam múlik, a húgom hív, találkozunk Vácon, ő visz föl.

– Aha. Akkor fogalmad nincs.

– Fogalmam sincs, kedvem sincs, pénzem sincs, erőm sincs.

– Mid van, ha ennyi mindened nincs?

– Jó kérdés. Gondolkodom rajta.

Szünet.

– Azt ugye tudod, hogy én vagyok? – mondja a nő.

Szünet. Jaj, ül le a férfi. Gyors, nagyon gyors ez. Mehetne lassabban.

– Hát nem értelek. Ha tudnám is, nem értem, márpedig szeretem érteni, mi miért történik. Látni az elejétől a végéig. De legalább az adott pillanatig. Téged nem értelek – válaszolja a férfi.

– Nem kell engem érteni.

– Te érted magad?

– Nem akarom magam érteni. Nem akarok semmit érteni. Az egész életem arról szólt, hogy értsem, mi, hogyan működik körülöttem. Férfiak, munkám, időjárás, esztétika, kultúrpolitika, a Duna miért lefelé folyik, a csillag miért nem esik le, a fű miért szárad el, ahogy mondanád. Egyetlen egy dolgot akarok, nem többet, érteni azt se akarom, csak érezni, hogy hátat fordítasz elalvás előtt, hátranyúlsz, odahúzol, odaszorítasz, lóbaszó hátadhoz bújok, átkarollak, ahogy bírlak. Így alszunk el. Így ébredünk.

– Ittál.

– Nem iszom. Tudod, hogy nagyon ritkán iszom, legutóbb kétezerhárom tavaszvégén, veled, ijedtemben. Most meg egyáltalán nem. Hozzád nem kell innom.

– Akkor mi van? Miért beszélsz így? Mondtam, nyugi. Rendezem a dolgaimat, aztán meglátjuk, hogyan legyen. Kellően nagy a zűrzavar körülöttem.

– Ne mondd.

– Hát mást nemigen tudok mondani. Úgy néz ki, valamit elszúrtam. És nem azt, amire azonnal gondolsz.

– A libát?

84 – Igen. Nem a libát.

– Akkor mi? Csak nem én? Engem?

Szünet.

A férfi becsukja a dolgozószoba ablakát.

– Mi van, Mara felébredt? – suttogja a nő.

– Behajtottam az ablakot, mielőtt megfagynék. Éjszakára nyitva hagyom, mert a füst már itt is érződik, pedig nincs egy hete, hogy átköltöztem. A könyveket kivágom innen, azok bűdösödnek először.

– Ha Mara felébredne egyszer, valamikor, mondd azt, hogy “a Joyce-kötetet nem kérem”, én meg tudom, hogy mi van.

– Ezt úgy értem, napi program lesz a félkettes telefon?

– Ne rémüldözz. Csak a biztonság kedvéért javasoltam. Vészhelyzetre.

– A vészhelyzet az, hogy amíg ilyen az idő, ki kell meszelnem a lebontott vendégszobát, mert borzasztó, hogy néz ki fal, a plafon, a képek, a polcok helye.

– De világrengető gondjaid vannak.

– Na igen. Még valami?

Szünet.

– Rohadj meg, legalább ennyi jusson, hogy tíz percet beszélj velem a nap huszonnégy órájából.

– Mondtam, hogy nyugi, türelem. Rendezem a dolgokat, elsimítom a szart, aztán meglátjuk, mi lesz.

– Kevés.

– Ennyi van most, sajnálom.

– És mikorra végzel a szarral? Remélem a libaelkenést nevezed szar-kenésnek?

– Többek közt.

– Van ennek látható dátuma?

– Tíz nap, és mindent lezárok. Mindent, ami nyitva maradt.

– Ami azt jelenti, ma október huszonkilencedike van, november hetedikére. Kedd. Remek dátum. Nem könnyen felejtethető.

– Véletlen dátum.

– Azt hallottam, nem értettem félre valamit, hogy november nyolcadikán, kedden látlak majd felfelé mászni az emelkedőn a félkilences busztól?

– Nem azt jelenti, hanem azt, hogy legalább tíz napra szükségem van még. Még mindig tíz nap, a rohadt életbe.

– Ne hazudj. Neked nem kell tíz nap, de kettő se, ha valamit eldöntöttél. Arra se kellenek hetek, hogy rendezd valamit. Láttalak két perc alatt megoldani életbevágó ügyeket. Nem is halt bele senki.

– Csak aki belehalt, mondjuk. De ez ekkor nemigen zavart téged.

– A gyengék meghalnak. Szoktad mondani.

– Mindenki meghal.

– Nem erről van szó. Hanem arról, hogy régen döntöttél.

– Miről?

– A liba sorsáról.

– Ő harmadlagos tényező. Ha döntöttem, ha nem. Egyébként se vagyok Isten, aki sorsok fölött diszponál.

– Hogyne, édes. Lásd a mellékelt ábrákat.

– Nem ismered, csak beszélsz a világba. Meg van írva a sorsa.

– A libáról beszélsz.

– Róla.

– Jó sorsa? Rossz sorsa?

– A sorsa.

– Jó vagy rossz?

– Csak a sorsa. Az ember sorsa benne van a gyomrában.

A gyomrában meg a gyerekkora, a szülei, szociális viszonyai, szocializációs folyamata, a férfiak, egyebek.

– Ez nagyon bölcs volt. Öllelek.

Szünet.

– Aludjunk. Vagy kezd el. Még mindig nem mondtad, miért hívtál.

– Azért hívtalak, mert kinyomtattam a gyerekről néhány jó képet, lemegyek a buszhoz, amivel utazol, adok közülük egy párat. Csak szólj, melyik busszal mész, és az innenső oldalra ülj, hogy az ablakon be tudjam adni.

– Majd látom élőben. Rövidesen. Küldd át őket méltan.

– Nem jó. Téged is megmutattalak, hogy meg ne ijedjen, ha meglát.

Csináltam egy sorozatot rólad a Renezánszban. Szerintem szakállal is felismert.

– Ó, mama! Mert szakáll nélkül látott legutóbb. Sperma korában.

– Disznó!

– Miért mondasz hülyeségeket?

– Hülye akarok lenni! A hülyéd akarok lenni.

– Jaj ne. Ez nem normális emberi beszéd, hallod-e?

– Nem az. Nem is vagyok normális. De azt biztosra vedd, ha november hetedikén bármi kifogást találsz, és nem szuszogsz nekem fölfelé a dombon a megállótól, lemegyek és a nyílt utcán megbaszom az első szembejövő férfit.

- Megértettem. Ne vadulj.
- Megbeszéltük a képeket? Ideszólsz, amikor eldől, melyik busszal indulsz?
- Odaszólok. Ha Mara is jön, márpedig benne van a lehetőség kilencven százalékig, ne lepődj meg.
- Jaj.
- Akkor aludj jól.
- Katt.

Három óra tíz

A férfit újra a telefon rezgése kelti.

– Ez már nem igaz. Réka, szívem, egész nap alszol, éjszaka pörögsz? Kikapcsolom, az hétszentség.

– Eszembe jutott valami, amit nem mondtam az előbb.

– Mi lehet olyan fontos, hogy nem várhatott reggelig. Írj mélt, megtalálom reggel, reagálok.

– Nem írok mélt. Ha mélt írok neked, sírok mindig. Ezért inkább felhívlak. Amikor hallak, nem sírok.

– Vedd fel a hangom, és amikor mélt írsz nekem, indítsd el a cédét. Hallod a hangom, gépelsz, nem sírsz, mégis megérkezik hozzám, amit mondani akartál, de mégsem keltesz kétszer egy éjszaka. Mindenki jól jár.

– De szemét vagy. Nem voltál szerelmes soha?

– Nem. Soha.

– Én meg az vagyok. Szerelmes. És ne gúnyolódj, mert olyat teszek, hogy magam is megbánom.

– Fogd magad vissza kicsit. Nem élek egyedül, tudod jól.

– Nem érdekel. Nem fogom magam vissza. Soha nem éltél magad. Mégis megoldottál mindent.

– Az régen volt. Most tehetetlen vagyok. De egyszer majd rákérdezek, hogy miért szeretsz pont engem. Annyi jobbnál jobb fickó van. A férjed tízszer jobb, gazdagabb, fiatalabb nálam. Okosabb, szebb is, jövője van. Nekem semmim nincs a gyerekeimen kívül. Meg a lumbágóm. Felfoghatatlan. Nem értelek. Mit akarsz tőlem? Ápolni, ha lerobbanok? Csak nézem, nézem, hol a csapda.

– Ne fessd magad. Ismerlek elég jól, ne mutasd be magad. Meg a férjeimet se mutasd be, ha kérhetem. A csapda meg, ha csapdáról beszélsz, bár nem úgy szoktad becézni, itt van a lábam között. Őt, szegénykémet, eddig is úgy nyitogattad-csukogattad, ahogy kedved tartotta. Nem hiszem, hogy rosszul emlékeznek. Ha volna valaki, legyen akár az ördög, aki úgy nyit ki, mint a forgoajtót, isten látja lelkem, régen töröllek. A nevedre se emlékeznek.

- Hát ez szép, mondhatom. Ilyet se hallottam még, hehe. Szünet. Mintha előre leírta volna, bolond nő, gondolja a férfi.
- Na, akkor tárgyra. Két dolgot akartam – mondja a nő.
- Haljuk.
- Az első, amit mondani akartam előbb, de elfelejtettem, hogy a fiad szaga éppen olyan, mint a tiéd, csak puhább, szelídebb. 87
- Érdekes volna.
- Ne szemétkedj. Megszagoltalak szerdán, most is itt vagy az orromban.
- Igen. A másik?
- A nő nagy levegőt vesz:
- Indulj kora reggel temetőzni. Szállj le nálam, a húgod itt is megtalál telefonon, innen mész Vácra, amikor kell.
- Nem hiszem, hogy menne. Mara is jön. Minden évben. Tudod jól.
- Jaj, tényleg. Bassza meg, bassza meg, pedig milyen jól elterveztem!
- Szünet. Pedig tudja, gondolja a férfi, persze, hogy tudja.
- Akkor alszunk? – kérdezi a férfi.
- Meg foglak ölni. Velem ne szórakozz. Fogalmad nincs, mire vagyok képes.
- Katt.

Buszon

- Úton vagy? – kérdi a nő.
- Igen.
- Tudsz beszélni?
- Igen.
- Egyedül vagy?
- Igen.
- Megint hazudtál.
- Jó. Megint hazudtam.
- Szünet. Motorzaj, autóbusz belső hangjai. A férfi arra gondol, távolodom, rögtön átkompoz a Dunán, ha a húga megadja a találkozás paramétereit, kikapcsol. Amint belül az anyja mellé, a húga mögé a kocsiba, már nem beszélgethet úgy, hogy valamelyikük ki ne szúrja, miről beszél, mire válaszolgat. Mondhatja, hogy nincs térerő, vagy bármit.
- Miért egyedül? – kérdi a nő.
- Mert csak egy plusz ember fér a kocsiba.
- Hogyhogy?

– Anyám is Pesten volt, ezzel a kocsival jön. Egy hely maradt. Így döntöttünk, egyedül utazom.

– Mikor tudtátok meg?

– Indulás előtt.

88 – Volt cirkusz?

– Persze. Cirkusz reggel, cirkusz este.

Szünet. A nő arra gondol, ha Mara cirkusz reggel, cirkusz este, az nem rossz. A férfi arra, megint kezdem a kisorolást, semmiféle cirkusz nem volt a telefon után, Mara kivan, nem akart utazni négy és fél órát oda, négy és felet vissza, inkább megkönnyebbült. Miért mondtam Rékának, hogy cirkusz? Miért is?

– Mikor indulsz vissza?

– Nem rajtam áll.

– Szállj fel valamelyik esti buszra, gyere.

– Meglátom, hogyan tudok lelépni.

– Miért nem szóltál, hogy a képeket levihessem?

– Elfelejtettem a zűrzarban. Át kellett csomagolni minden szart, ajándékokat, könyveket egy táskába, alig értem el a buszt, csak Visegrádon nyugodtam le a hisztéria után, jutottál eszembe.

– És ott, akkor, amikor eszedbe jutottam, nehezedre esett volna legalább egy rohadt sms-t?

Szünet.

– Legalább egy rövid sms-t, baszd meg – csattan fel a nő.

Szünet.

– Minden órában kimentem a teraszra, néztem az elhaladó szentendrei járatokat. Arra gondoltam, ott utazik, talán abban a sárgában a szeretőm, aki nem is a szeretőm, csak olyasféle, ha. A fiam apja.

Szünet. Szíóg.

– Akit szeretek.

Szünet. Szíóg, nagy levegőket vesz, hangja elcsuklik.

– Ül beszorulva az örökasszony mellé az ülésbe. Meg se moccan.

Szünet.

– Leszállhatna. Le bizony. Gondoltam. Úgy is rá akar már gyújtani. Felmászna a dombon, nyomná a csengőt, kapna kispohár Unicumot. Mert azt is inna. Biztosan inna. Kapna hozzá szófavasszert. Keveset. Kortynyit. Leülne, szuszogna a teraszon, recsegne alatta a nádfotel, bámulná a Dunát.

Szünet. A nő várja a hatást, de a férfi nem reagál, folytatja.

– Nem bánthatom egy darabig. Nem kérdezném meg, hol járt idáig. Merre kószált. Nézném csodálkozva, milyen fapofával ül, törölgeti az izzadságot a durva emelkedő után, húzogatja a póló nyakát, hogy több levegőt kapjon, mint akinek semmi sara, semmi bűne. Nem tudnám hirtelen, mivel kínáljam, hol öleljem.

- Most nem jött össze. Majd legközelebb. Rögtön le. Átszállás a sziget felé.
 - A paradicsomi sziget felé? Ez jó.
 - Tahi szigete. Ne szemétkedj ennyi líra után. Lassít a busz.
 - Menj csak, szívem.
- Katt.

89

